

РЕШЕНИЕ

№ 502

гр. София, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10395** по описа за **2022** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник група към отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), чрез главен юрисконсулт Д., срещу решение № 3509 от 23.09.2022 г., постановено по НАХД № 15059/2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 3-ти състав. С решението е отменено наказателно постановление (НП) № 21-4332-019639/29.09.2021 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Н. С. К., на основание чл. 174, ал. 3, предложение второ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца“ за нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и на основание Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. на МВР са отнети 12 контролни точки.

В жалбата са изложени съображения за неправилност на съдебния акт поради постановяването му в нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на процесуалните правила и неправилно тълкуване на събраните и надлежно приобщените към делото доказателства. Твърди се, че актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и НП съдържат всички изискуеми реквизити,

посочени в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, като при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се също, че фактическата обстановка е установена неправилно, в резултат на което решаващият съд неправилно е приел, че не е осъществен съставът на нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Оспорва се изводът на съда, че санкционираното лице няма качеството на водач на моторно превозно средство. Изложени са съображения, че доказателствената сила на АУАН, закрепена в нормата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, не е оборена, като районният съд не е изпълнил задължението си да събере всички относими доказателства с оглед разкриване на обективната истина. Претендира се отмяна на решението и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение за две инстанции. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът – Н. С. К., чрез адв. В., в писмен отговор по жалбата моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира разноси по списък, вкл. за предходната инстанция.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба и моли решението на СРС да бъде отменено.

Административен съд София-град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 22.09.2021 г., около 11:25 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], настоящият ответник по касация управлявал лек автомобил „БМВ М6“ с рег. № 381M065, като бил спрян за проверка след зала „Ф.“. Около 14:20 часа в 01 РУ-СДВР водачът категорично отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични и упойващи вещества с техническо средство – дрегер D. T. 5000 с инвентарен номер ARNJ 0016, с издаден талон за медицинско изследване № 087720 за В. академия, като лицето отказало да даде кръв. Проверяващите органи са приели, че е извършено нарушение на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, поради което на водача е съставен АУАН, серия GA, № 481927/22.09.2021 г., въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да отмени НП, районният съд е формирал извод, че не е реализиран съставът на административно нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, доколкото субект на нарушението по посочената разпоредба е само водач на моторно превозно средство, каквото качество санкционираното лице не е притежавало към момента на отказа да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, а именно на 22.09.2021 г. в 14:20 часа, тъй като към този момент е бил задържан по Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) със Заповед № 225зз-965/22.09.2021 г. за срок от 24 часа, по причина, че същия ден, около 11:25 часа, бил спрян за полицейска проверка, на която било установено с техническо средство, че управлява автомобила си след

употреба на алкохол над 1.4 на хиляда.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП определя, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Съгласно § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, „водач“ е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. За да бъде законосъобразно ангажирана административнонаказателната отговорност на настоящия ответник по касация и да му бъдат наложени предвидените в чл. 174, ал. 3, предложение второ ЗДвП наказания, следва да бъдат установени два съставомерни за отговорността елемента – качеството водач на моторно превозно средство и отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или неизпълнение на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на наркотични вещества в кръвта му. Разпоредбата съдържа два алтернативни способа и отказ под формата на който и да било от тях, при липса на отчетен резултат, изпълва състава на едно нарушение.

В конкретния случай няма спор, че е налице отказ както за извършване на проба за наркотични и упойващи вещества с техническо средство, така и неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на наркотични вещества в кръвта на ответника по касация. Според е въпросът дали санкционираното лице е имало качеството водач на моторно превозно средство.

Видно от приобщените по делото доказателства, със заповед за задържане на лице № 225зз-965/22.09.2021 г. Н. К. е задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок от 24 часа, тъй като същия ден, около 11:25 часа, бил спрян за полицейска проверка, на която е установено с техническо средство, че управлява автомобила си след употреба на алкохол над 1.2 на хиляда. Видно от книгата за задържаните лица в 01 РУ – СДВР, заповед за задържане на лице № 225зз-965/22.09.2021 г. е издадена на 22.09.2021 г. в 11:28 часа. Съгласно чл. 72, ал. 9 ЗМВР редът за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и редът в тях се определят с инструкция, издадена от министъра на вътрешните работи. Именно в чл. 4 от Инструкция №8121з-78/24.01.2015г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи изрично се сочи, че „задържано лице“ е това, на което е ограничено правото на свободно придвижване при условията и по реда на ЗМВР, а именно чрез издадена по надлежния ред заповед по чл. 74 във връзка с чл. 72

ЗМВР. В същия смисъл е и чл. 11 от инструкцията.

Предвид изложеното, доколкото не се установяват всички елементи от фактическия състав на нарушението по чл. 174, ал. 3, предложение второ ЗДвП, касационната инстанция споделя извода на решаващия съд за липса на осъществен състав на административно нарушение. Последният е формиран при правилно установена фактическа обстановка и след съвкупен анализ на събрания доказателствен материал – писмени и гласни доказателствени средства, като районният съд е спазил нормата на чл. 13, ал. 1 НПК във връзка с чл. 84 ЗАНН за разкриване на обективната истина.

Неоснователно е възражението на касатора, че наказаното лице не е оборило доказателствената сила на АУАН, закрепена в нормата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, като не е представило доказателства, които да опровергават направените в АУАН констатации, както и неговата невинност относно вмененото му нарушение. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Изпълнението на това задължение от страна на съда означава при отсъствие на доказване да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление. Точно такъв е настоящият случай.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от НПК, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

При този изход на спора на ответната страна се следват разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 800лв. адвокатско възнаграждение пред касационната инстанция съгласно договор за правна защита на л. 27. Основателно е възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, тъй като делото не се отличава с висока фактическа и правна сложност, разгледано е в едно сз и без събиране на нови доказателства. Поради това същото следва да се намали до минимума, определен по правилата на чл. 18, ал.2 във връзка с чл.7, ал.2, т.1 Разноски пред въззивната инстанция са присъдени на Н. К. с решение № 3509 от 23.09.2022 г. на СРС, Наказателно отделение, 3-ти състав, по НАХД № 15059/2021 г.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3509 от 23.09.2022 г. на СРС, Наказателно отделение, 3-ти състав, по НАХД № 15059/2021 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. С. К. сумата в размер на 500 лева, представляваща разноски пред касационната инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

